

نقش تشیع در تاریخ پزشکی

مصطفی محمدیان

دانشجوی ارشد مدرسی تاریخ فرهنگ و تمدن اسلامی دانشگاه تهران

چکیده

یکی از نقدهایی که به رشته تاریخ وارد است؛ عدم توجه به تاریخ علم است. در بسیاری از دروس تنها به تاریخ سیاسی توجه می شود. تاریخی که در آن فقط به سلسله هایی که به حکومت رسیدند و با صلحی یا جنگی از میان رفتند توجه می شود و کمترین توجهی به علم و رشته های علمی در تاریخی که اکنون در دانشگاه ها تدریس می گردد؛ نمی شود. بنابراین در مقاله حاضر با تاکید بر چنین دیدگاهی سعی کردیم به قدیمی ترین تاریخ ملل یعنی تاریخ پزشکی بپردازیم چرا که بشر از روزی که خود را شناخته با درد همراه و با حوادث رو به رو بوده است. از همان روزی که آدمی در صدد دفع شر و زحمت و درد از خود برآمده است تاریخ طب شروع می شود. در اسلام به علم پزشکی اهمیت بسیار داده شده و خوشبختانه نمایندگان بزرگ طب اسلامی بیشتر ایرانی بوده اند و اینان توانستند در دوران تمدن ستارگان قدر اول این آسمان باشند مانند رازی، اهواری، ابن سینا و جرجانی (گرگانی). در تاریخ طب اسلامی کسانی که اولین بار جرات آن را پیدا نمودند که بر کتب اساتید یونانی خرده گیری نمایند ایرانیان بوده اند. هدف از این مقاله بررسی نقش مسلمانان و بخصوص شیعیان در دانش پزشکی است که با روش توصیفی - تحلیلی و بر اساس منابع کتابخانه‌ای نگاشته می شود.

واژه‌های کلیدی: تشیع، تاریخ، پزشکی، طب اسلامی

مطالعات تاریخ و تمدن ایران و اسلام

دوره ۵، شماره ۳، پاییز ۱۳۹۹، صفحات ۳۱-۲۳